USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Ing. A. L., CSc.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2012, č. j. 34 Ad 25/2012 - 5,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2011, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí"), žalovaná zamítla žádost žalobkyně o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení ve věci stanovení výše důchodu vypláceného Sociální pojišťovnou v Bratislavě pro nesplnění podmínek stanovených v pověření ministra práce a sociálních věcí podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení"), a podle příkazu č. 30/2006 ve znění dodatku č. 2 a č. 3 k příkazu.

[2] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou ze dne 23. 2. 2012, kterou dále napadala rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2011, č. j. X1, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2011, jímž byl žalobkyni přiznán starobní důchod.

[3] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 17. 5. 2012, č. j. 34 Ad 10/2012 - 14, vyloučil k samostatnému projednání žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí. Věc byla zapsána pod sp. zn. 34 Ad 25/2012.

[4] Krajský soud v Brně ve věci rozhodl usnesením č. j. 34 Ad 25/2012 - 5 ze dne 7. 6. 2012, kterým žalobu ze dne 23. 2. 2012 směřující proti napadenému rozhodnutí odmítl. V odůvodnění uvedl, že podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení jsou rozhodnutí o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení vyloučena ze soudního přezkumu.

II. Kasační stížnost

[5] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2012, č. j. 34 Ad 25/2012 - 5, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž namítala, že trvá na všech svých podáních a že výpočet starobního důchodu složeného ze dvou poměrných částí – české a slovenské – ji znevýhodnil a poškodil. Všechna rozhodnutí vydaná žalovanou považuje stěžovatelka za nesprávná a nespravedlivá.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s. ř. s.“/), tuto kasační stížnost ale nepodala včas. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

[7] Napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovatelce doručeno dne 18. 6. 2012 vhozením do její domovní schránky v souladu s ustanovením § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Stejné datum uvedla stěžovatelka i ve své kasační stížnosti ze dne 3. 7. 2012. Lhůta dvou týdnů pro podání kasační stížnosti proto stěžovatelce počala běžet následující den a uplynula v pondělí 2. 7. 2012, tj. dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek běhu lhůty – shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2003, č. j. 4 Azs 10/2003 - 34.

[8] Podala-li stěžovatelka svou kasační stížnost osobně u Nejvyššího správního soudu dne 3. 7. 2012, učinila tak po lhůtě pro podání kasační stížnosti a nemůže se dovolávat ani ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s.

[9] Otázkou posuzování lhůty k podání kasační stížnosti se mj. zabýval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, v němž uvedl, že jestliže je lhůta určena na týdny, je rozhodný pro počítání nikoli začátek, ale konec lhůty. Lhůta k podání kasační stížnosti počne sice běžet dnem, který následuje po dni doručení rozsudku krajského soudu, avšak den, který určil počátek lhůty, je den doručení, takže konec lhůty se svým označením shoduje s označením dne doručení. Uvedený výklad odpovídá všeobecně známé, dostupné a konsolidované doktríně i judikatuře správních soudů.

[10] Nejvyšší správní soud tedy musel kasační stížnost stěžovatelky proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2012, č. j. 34 Ad 25/2012 - 5, odmítnout podle

ustanovení § 120 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nadto stěžovatelka ve lhůtě stanovené soudem nepředložila plnou moc udělenou advokátu (lhůta uplynula dne 23. 8. 2012), což by jinak představovalo samostatný důvod pro odmítnutí návrhu stěžovatelky.

IV. Náklady řízení

[11] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu